

Isten ajándéka

Egy kedves esetemet írom meg Nektek, kedves kollégák, mert úgy érzem, hogy örömet mással is meg kell osztanom. Reggel kilenc óra volt. A rendelőmbé telefonált egy jól ismert hipertóniás, diabéteszes és depresszióval kezelt nőbetegem nagy hasi görcsökről panaszkodva, amelyek már két napja tartanak. Elmondta, hogy nemrég valami kifolyt belőle a WC-be. Egy pillanat alatt átlátva a helyzetet, kértem az asszisztensemtől gumikesztyűt mondván, hogy „szülni megyek”. Az volt furcsa a helyzetben, hogy ez a betegem elméletileg „nem lehetett terhes”, mivel már 13 éve hormonproblémákkal küszködött, nem tudott a kislánya születése után teherbe esni. Vérzésvárai miatt már a méhét is el akarták távolítani, nem is beszélve arról, hogy a kissé elhízott betegen nem vettem észre a terhességet. Nos hát kimentem a lakásra, ahol a tizenhárom éves nagylány az előszobában várt. Az anyukája pedig a hálósobában feküdt már egyértelműen eltűnt méhszájjal, kétségbeesve. Azonnal megkértem a nagylányt, hogy az asszisztensemen keresztül hívja a mentőt. A betegem még akkor sem hitte, hogy terhes. A tények előtt meghajolva viszont aggódni kezdett a magzat életéért. Meg szerettem volna nyugtatni azzal, hogy meghallgatjuk a szívhangokat, de akkor meg én kezdtem aggódni, mivel a frekvencia csak száz volt. Emlékeztem rá, hogy száznegyven, százötven körül lenne normális. Megbeszéltük, hogy teljes erőbedobással, minél hamarabb világra kell segítenünk a babát, a baba és a mama érdekében is. Vizsgálni kezdtem a mutatózó testrészt, és nem tudtam, mit látok. Azt, hogy nem a feje, azonnal tudtam, de azt gondoltam elszörnyedve, hogy egy torzszülött akar megszületni. Livid, formátlan valamit láttam, de nemsokára kirajzolódtak a picike lábujjcskák. Na még csak ez kellett! Lábfekvésű szülés! Régebben, amikor falun dolgoztam, már levezettem két szülést, de azok a magzatok tudták, hogy mi a rend. Na jól van, ezt kifogad! – gondoltam. A magzatvíz már régen elfolyt. A szülés nehezen haladt így szárazon. A mama a fájásoknál nyomott én pedig húztam a lábánál fogva a babát. Úgy féltem, hogy eltöröm. Olyan kicsike volt. Nagyon nehezen előtűnt a popsija, láttam, hogy fiú. A várva várt fiú! Szegény anynyira szenvedett, hogy bekakilt, lábacskaí rángatództak. Meglett a mellkasa is, de a karocskák sajnos fel voltak

csapódva a fej mellé. Mit is kell tennem? Mintha nem is harminc éve végeztem volna el az orvosit, azonnal beugrott, hogy le kell húznom onnan kampómozdulattal. A rettentően száraz viszonyok ellenére is elég hamar el tudtam végezni a műveletet. Szegény anyuka! A baba végig életjelenségeket adott, bezzeg amikor már kifordítottam a fejét is, egy hangot sem adott. Az egész teste livides volt az arca pedig hófehér. Nem vett levegőt. Lógattam a lábánál fogva, ütöttem a kis hátát, popsiját. Semmi. Van valami vasalt a házban? Csak konyharuha. Ide nekem, az is jó! Ráborítottam a baba fejére és az orrát, száját bekapva megszívтам. Pici nyekergés! Párszor ismételve már sírásnak is lehetett nevezni. Sikerült! Bebugyoláltam a picit a konyharuhába és az anyukájára fektetve betakargattam. Na akkor jött a mentő. Közönyösen fogadták a befejezett szülést, talán még nehezményezték is, hogy a köldökzsinór nincs elvágva. Itt jegyzem meg, hogy a szülészetten elmondták az orvosnak, hogy még nem vezettek le szülést. Megvártam a koraszülött mentőt is, majd visszamentem a rendelőbe. Kiderült, hogy csak ötven percet voltam távol. Az egész napon jó hangulatban telt, főleg azért, mert estére megtudtam, hogy válságos állapotban, de él a baba. Ma már négy és fél hónapos, okos, szépen fejlődő csecsemő. Nem érte károsodás a sokáig elakadó, kék lábacskaí sem –, ettől féltem a legjobban. Sokat beszélgettem azóta az édesanyjával. Megértettem azt, hogyha valakinek tizenhárom éven keresztül azt bizonygatják az orvosok, hogy nem lehet több gyermeke, az nem fogja megérezni a magzatmozgást, nem hiszi el, hogy terhes. Elgondolkodtató az a tény is, hogy ez a nő terhessége alatt legalább hatféle gyógyszert szedett, amit nem szedhetett volna. A mai napig úgy néz ki, hogy nem okoztak károsodást. Mit hoz még a jövő? Most csak enyhe vérnyomáscsökkentőt és egy antidiabetikumot szed az anyuka. Antidepresszívumokra nincs is szüksége. Sajnos nem szoptat. A gyógyszeresedésnek már nincs jelentősége. A család most teljes. Nagy szeretetben élnek. Ha nem ment volna minden „simán”, lehet, hogy a babát vagy az anyukát is elveszítjük. De erre nem is gondolok. Ez a baba nagyon élni akart és valaki ajándéknak szánta.

Dr. Kozma Magdolna, dunaharaszti háziorvos

Transzplantált gyermekek találkozója a Szent László Kórházban

2009. december 7-én került megrendezésre a „Csontvelő-transzplantált és veleszületett immunhiányos gyermekek találkozója” a Szent László Kórházban. A Szent László Óssejt Alapítvány által szervezett eseményt *Dr. Kriván Gergely*, a kórház Gyermekhematológiai és Óssejt-transzplantációs Osztályának osztályvezető főorvosa nyitotta meg, majd *Halász Judit* énekelt a kicsiknek.

Jelenleg a Szent László Kórház a hazai óssejt transzplantáció legnagyobb központja, amelyben évente több mint 200 átültetés történik. Az elmúlt 18 évben a betegszám folyamatosan növekszik, az osztályon jelenleg 9 transzplantációs ágyon összesen már több mint 300 átültetést végeztek gyermekeknél. Az osztály munkáját a ferezis részleg, csontvelő-fagyasztó és óssejt manipuláló laboratórium segíti. Az osztály dolgozói mindent elkövetnek, hogy ezek a csöppségek a lehető legjobb körülmények között vészeljék át a gyógyulással járó bezártságot, de a technikai fejlesztésekhez, és a szakmai továbbképzésekhez azonban

megfelelő anyagi háttér kell, ehhez pedig folyamatos támogatásra van szükségük. A kezelés nagyon műszerigényes és költséges, ezért a Szent László Kórház orvosai 1997-ben alapítványt hoztak létre a transzplantációs osztály műszerzettségének fejlesztése érdekében, a betegek életminőségének javítása érdekében, Szent László Óssejt Alapítvány néven. Az alapítvány számos olyan eszközhöz juttatta az osztályt, amelyek nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a dolgozók magas színvonalon végezhesék mindennapos, gyógyító-életmentő tevékenységüket. Az osztály a veleszületett (primer) immunhiányos betegek gondozásának egyik legnagyobb hazai központja. Több száz, különböző immundefektusban szenvedő gyermeket kezelnek, részben transzplantációval, részben rendszeres immunoglobulin pótlással. E betegek a rosszul működő immunrendszer miatt fokozottan fogékonyak a súlyos, akár életveszélyes fertőzések kialakulására, ezért életük jelentős részét kénytelenek kórházban tölteni.